

BOŽIČNA LEGENDA

KAKOR VSAKO LETO, JE NA BOŽIČNI VEČER MARIJA, BOŽJA MATI, PRIŽGALA DROBNO BELO SVEČKO, JO DALA SVOJEMU BOŽJEMU SINKU JEZUŠCKU IN REKLA:

»SINKO PREDRAGI MOJ, PONESI NA ZEMLJO LJUDEM TO LUČKO MIRU IN LJUBEZNI.«

BOŽJI OTROK JE VZEL SVEČKO, SE POSLOVIL OD SVOJE BOŽJE MAMICE IN SE Z JOŽEFOM, SVOJIM REDNIKOM, ODPRAVIL NA DOLGO POT.

SVETI PETER JIMA JE ODKLENIL VELIKA ZLATA NEBEŠKA VRATA IN JIMA ŽELEL SREČNO POT. ZUNAJ STA SEDLA NA BEL OBLAK, KI JE LAHNO SPLAVAL PROTI ZEMLJI.

BILA JE NOČ, SVETA BOŽIČNA NOČ. JOŽEF IN BOŽJI OTROK STA NA OBLAKU POTOVALA MIMO ŽAREČIH ZVEZD IN NJUNA POT JE BILA TAKO LEPA, DA SE JE BOŽJI OTROK SREČNO SMEHLJAL.

TODA ČIMBOLJ STA SE BLIŽALA ZEMLJI, TEM MANJ ZVEZD STA SREČAVALA NA SVOJI POTI. VEDNO GOSTEJŠA IN BOLJ ČRNA TEMA JU JE OBDAJALA. JEZUŠČEK SE JE TEMU ČUDIL.

KO STA TAKO POTOVALA SKOZI TEMO IN KONČNO VENDAR SPET NALETELA NA DROBNO SAMOTNO ZVEZDO, KI JE VSA TREPETALA, JO JE BOŽJI OTROK VPRAŠAL, ZAKAJ TAKO MALO ZVEZD RAZSVETLJUJE ZEMLJO.

ZVEZDICA JE VZTREPETALA IN PLAHO ZAŠEPETALA:

»PRESVETI GOSPODAR MOJ, MOJE SESTRICE SE BOJE SIJATI NA ZEMLJO. TAM DOLI IMAJO TAKŠNE ČUDNE ZVERI, KI BRUHAJO OGENJ V NEBO. IN PO NEBU LETAJO JEKLENI PTIČI IN MEČEJO OGENJ. TUDI TI, GOSPODAR NEBA, SE RAJE VRNI. TAM DOLI SE TI LAHKO KAJ HUDEGA ZGODI.«

BOŽJI OTROK SE JE NASMEHNIL.

»ČE SO LJUDJE NA ZEMLJI NESREČNI, ME ŠE BOLJ POTREBUJEJO. LUČKO MIRU IN LJUBEZNI JIM NESEM, KI JIM BO RAZSVETLILA TEMO IN POKAZALA POT DO SREČE.«

»DA BI BILA USPEŠNA TVOJA POT, O PRESVETI GOSPODAR!« JE ŽELELA ZVEZDICA IN UTONILA V TEMO.

BELI OBLAK JE SPLAVAL DALJE IN DALJE. BOŽJI OTROK JE S SVOJIMI DROBNIMI DLANMI VAROVAL PLAMENČEK SVOJE SVEČKE, DA NE BI UGASNIL.

NENADOMA STA ZASLIŠALA V ZRAKU NEKJE ČISTO BLIZU ČUDNE GLASOVE. NEKAKŠNO BRNENJE.

»KAJ JE TO?« JE BOŽJI OTROK PLAHO POGLEDAL SVOJEGA REDNIKA.

TODA JOŽEF MU NI VEDEL ODGOVORITI.

BOŽJI OTROK JE DVIGNIL SVEČKO NAD GLAVO IN POSVETIL V TEMO. TEDAJ STA ZAGLEDALA TROJE VELIKIH ČUDNIH PTIČEV, KI SO Z BRNEČIM ROPOTOM LETELI MIMO. EDEN IZMED NJIH JE ODVRGEL NEKAJ TEMNEGA NA ZEMLJO. BOŽJI OTROK SE JE RADOVEDEN SKLONIL IN PADAJOČEMU PREDMETU SLEDIL Z OČMI. KO JE TISTA ČRNA STVAR PADLA NA ZEMLJO, JE ZAGRMELO KAKOR OB HUDI URI, NATO PA SE JE PRIKAZAL VELIK OGENJ.

TAKO JE BOŽJI OTROK SPOZNAL TISTE ČUDNE JEKLENE PTIČE, KI MEČEJO OGENJ IN O KATERIH MU JE PRIPOVEDOVALA ZVEZDICA.

KONČNO SE JE BELI OBLAK ZEMLJI TAKO PRIBLIŽAL, DA STA LAHKO STOPILA NA ZEMELJSKA TLA.

TODA VSE NA ZEMLJI JE BILO TAKO ČUDNO, ČISTO DRUGAČE KAKOR DRUGA LETA. VSE JE BILO TAKO TIHO IN TEMNO. NIKJER NI ZA OKNI VESELO GORELA LUČ, OD NIKODER SE NI RAZLEGALA RADOSTNA BOŽIČNA PESEM. BOŽJI OTROK JE VISOKO NAD GLAVO DVIGAL SVOJO BOŽJO LUČKO, DA JE SEBI IN REDNIKU RAZSVETLJEVAL POT.

NENADOMA PA JE BOLESTNO ZASTOKAL. NEKAJ OSTREGA GA JE ZGRABILO ZA NOŽICO IN BELO SRAJČICO TER GA DRŽALO KAKOR V KLEŠČAH, DA SE SKORAJ NI MOGEL GANITI.

POSVETIL JE IN Z REDNIKOM STA ZAGLEDALA KUP BODEČE ŽICE, KI JE BILA NA GOSTO PREPREDENA ČEZ POT. TEŽKO JE JOŽEF SVOJEGA BOŽJEGA VAROVANCA IZMOTAL IZ TE BOLEČE ŽIČNE PASTI. ŠLA STA DALJE, ČEPRAV JE BOŽJEMU OTROKU KRVAVELA NOŽICA IN PUŠČALA V BELEM SNEGU RDEČO SLED.

PRISPELA STA V NEKAKŠNO TABORIŠČE, KJER PA TUDI NI GORELA NOBENA LUČ. KAKOR VELIKE POŠASTI SO BILI VIDETI MOŽJE, KI SO STALI V DOLGIH VRSTAH IN IMELI NA OBRAZIH ČUDNE STRAHOTNE MASKE.

ČEPRAV BOŽJI OTROK ŠE NIKOLI NI VIDEL LJUDI S TAKŠNIMI MASKAMI, SE JIH VENDAR NI ZBAL. VISOKO JE DVIGNIL SVOJO BOŽJO LUČKO IN OB STRANI SVOJEGA STAREGA REDNIKA ŠEL NARAVNOST PROTI NJIM.

TEDAJ PA JE EDEN IZMED MOŽ VES RAZBURJEN STEKEL PROTI NJEMU IN ZAKRIČAL:

»OD KOD SI SE PA TI VZELO, OTROČE? TAKOJ UGASNI LUČ, KAJ NE VEŠ, DA PRIČAKUJEMO VSAK ČAS ZRAČNI NAPAD?«

BOŽJI OTROK MU JE POJASNIL, DA JE TO LUČ MIRU IN LJUBEZNI. PRAV TEDAJ PA JE V ZRAKU ZABRNELO. V HIPU SO SE MOŽJE RAZKROPILI NA VSE STRANI. ODHITELI SO K VELIKIM ČRNIM STROJEM, KI JIH JE BILO VSE POLNO OKROG. HIP NATO JE VSEOKROG ZAGRMELO. ZEMLJA IN NEBO STA SE RAZSVETLILA OD MOGOČNIH OGNJENIH ZUBLJEV, KI SO JIH TI STROJI ZAČELI BRUHATI IZ SVOJIH VELIKIH ŽREL. BOŽJI OTROK SE JE BOJEČE STISNIL K SVOJEMU REDNIKU. ŠE VEDNO JE DRŽAL V ROKAH PRIŽGANO SVEČKO. TODA NJEN PLAMENČEK JE BIL TAKO DROBCEN IN REVEN V PRIMERU S PLAMENI, KI SO JIH BRUHALI JEKLENI STROJI.

V ZRAKU JE BRNELO.

»V ZAKLONIŠČE JU ODVEDI, TAKOJ,« JE UKAZAL POVELJUJOČI GLAS. MOŽ, KI JE STAL PRI JOŽEFU IN BOŽJEM OTROKU, JU JE PRIJEL ZA ROKO IN ODVLEKEL S SEBOJ. PRIVLEKEL JU JE V OZEK ROV, KI JE BIL IZKOPAN POD NEKO GORO. NOTRI JE BILO MNOGO LJUDI. VSI SO IMELI NA OBRAZIH TISTE ČUDNE MASKE.

»TUKAJ OSTANITA,« JE REKEL MOŽ, »DOKLER NE BOSTA SLIŠALA ALARMA, DA JE NEVARNOST PREŠLA.«

PRINESEL JE OD NEKOD DVE MASKI IN JIMA JIH NATAKNIL NA GLAVO.

»ČE BI ME ZDAJLE VIDELA MOJA NEBEŠKA MATI,« JE POMISLIL BOŽJI OTROK IN SE BRIDKO NASMEHNIL. NJEGOV LJUBI STARI REDNIK PA JE GODRNJAL, DA SE BO S TO 'ČUDNO TORBO' NA USTIH PRAV GOTOVO ŠE ZADUŠIL. TODA BOŽJI OTROK GA JE POTOLAŽIL:

»POTRPI, LJUBI REDNIK« JE REKEL, »ZAKAJ BI MIDVA IZKUSILA MANJ OD VSEH TEH UBOGIH LJUDI.« IN Z MASKO NA ZLATOKODRI GLAVICI, Z RANJENO NOŽICO IN RAZTRGANO SRAJČICO JE STOPIL MED LJUDI, KI SO SE DRUG DRUGEGA TIŠČALI V TESNEM ROVU. VISOKO JE DVIGNIL SVOJO BOŽJO LUČKO IN REKEL BLAGO:

»LJUDJE, PRINESEL SEM VAM LUČKO MIRU IN LJUBEZNI.«

TODA NIHČE NI DVIGNIL GLAVE. KAKOR DA GA SPLOH SLIŠALI NISO.

BOŽJI OTROK JE PONOVLIL: »LJUDJE PREDRAGI, PRINESEL SEM VAM LUČKO MIRU IN LJUBEZNI, DA VAM RAZSVETLI TEMO IN POKAŽE POT K SREČI.«

LJUDJE SO SE ZAČUDENO SPOGLEDALI.

»KAJ BLEBEČE TA OTROK?« SO SPRAŠEVALI DRUG DRUGEGA. TEDAJ PA JE NEKDO VSTAL IN STOPIL K NJIMA.

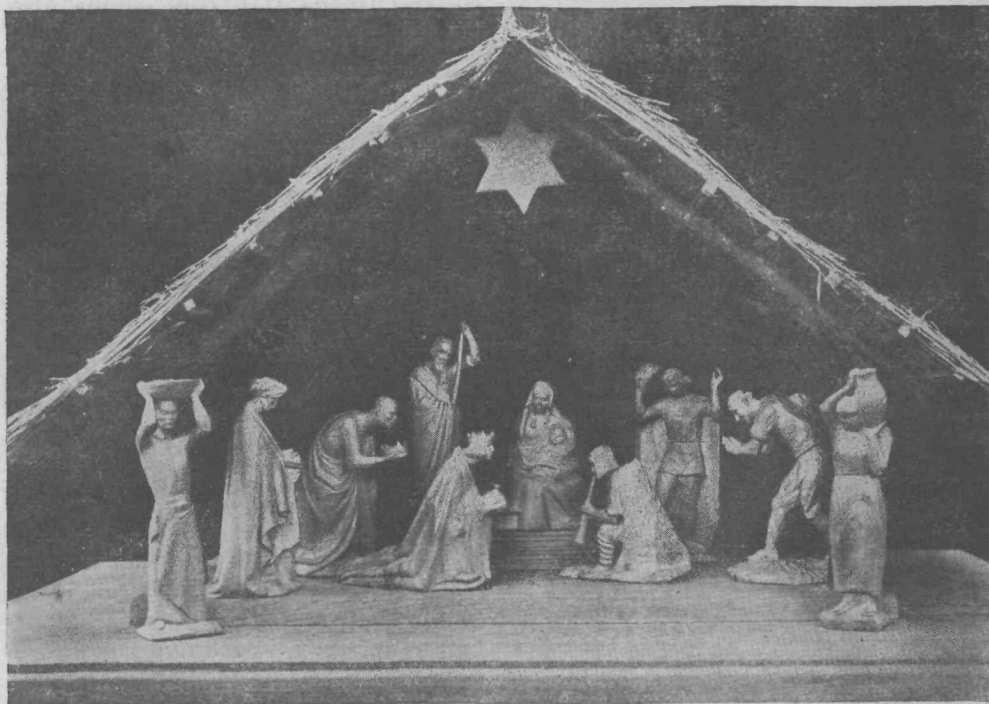
»KAJ NE VESTA, DA V ZAKLONIŠČIH NE SMEJO GORETI NEZAVAROVANE LUČI,« JU JE OKREGAL IN UGASNIL BOŽJO LUČKO. BOŽJI OTROK JE ŽALOSTNO SKLONIL GLAVO.

PRAV TAKRAT SO ZATULILE SIRENE V ZNAMENJE, DA JE NEVARNOST MINILA. LJUDJE SO PLANILI K IZHODU. POČASI, SKLONJENA IN ŽALOSTNA STA JIM SLEDILA.

»NIČ VEČ NE RAZUMEM LJUDI IN ONI NIČ VEČ NE RAZUMEJO MENE,« JE ŽALOSTNO POTOŽIL BOŽJI OTROK IN ODLOŽIL MASKO.

VRAČALA STA SE MIMO KRVAVEČIH TRUPEL IN STOKAJOČIH RANJENCEV. JEKLENE ZVERI, KI SO PREJ BRUHALE OGENJ, SO BILE ZDAJ POGREZNJENE V ZLOHOTEN MOLK. SREČAVALA STA DOSTI LJUDI, TODA NIHČE JU NI USTAVIL IN VPRAŠAL, KDO STA IN OD KOD PRIHAJATA.

KO STA SE VRNILA V NEBESA, JE BOŽJI OTROK STEKEL K MATERI, KI GA JE PRIČAKOVALA VSA SIJOČA OD SREČE IN BOŽJE LEPOTE. VRNIL JI JE UGASLO SVEČKO, POTEM PA JE SKRIL SVOJO ZLATOLASO GLAVICO V NJENO NAROČJE IN SE BRIDKO RAZJOKAL.

Lesene jaslice (češki izdelek)